

Đó là suy nghĩ của ông bạn già, nguyên là giảng viên đại học, sống và làm việc tại Đức từ năm 1964. Cũng theo lời kể của anh, từ ngày vào học, có nhiều phái đoàn trong nước sang, học các hội đoàn người Việt hay mời anh giúp, thông dịch tiếng Đức. Không hiểu tại sao, các hội đoàn, các bạn của mình thường gọi vào mời các cháu thanh thiếu niên, nói tiếng Việt của tôi câu "Chúng cháu từ hào mình là người Việt nam" như một cái máy, khi từ phòng văn báo chí, hay truyền hình. Trong khi, các cháu cần học tiếng, đòi hỏi quốc tịch Việt nam, nhập quốc tịch Đức. Ra được học đến trường học nhiều cháu không nhận mình là người Việt. Ngay bạn thân của cha mẹ các cháu cũng phải giấu bí mật cái đuôi Việt của mình. Bạn bè chỉ nói ít quán ăn, của hàng của người Việt, đặt tên của hàng bằng tên của quê hương, từ quốc gia mình, mà toàn lấy tên ông Thái, ông Nhật, ông Trung. Tên Việt chỉ được sử dụng trong khu vực người Việt với nhau.

Thật vậy, chúng ta - T RU- mình, không nhận trong nước, mà nó đã lan ra tại hội người. Ông bạn già cũng như báo đó là sự nguy hiểm vô cùng, cho đất nước và thế hệ trẻ. Chúng ta từ hào sao được khi truyền hình Việt nam ra trình chiếu các chương trình "trái tim cho em", kêu gọi giúp các cháu nghèo hoàn cảnh khó khăn, thật học, v.v.v (Cũng theo anh bạn già này, đây cũng là một kiểu ăn mỳ). Ngay sáng nay thôi, báo chí trong nước đăng tin, một thanh niên 25 tuổi ngay thời đô Hà Nội bỏ rổ đi cày không có tiền chữa trị, người vợ xin cho chữa trị ra viện để về nhà chữa. Số tiền chữa trị cho thanh niên này tính ra, không bằng một bữa ăn của một ông Đ Y T nhân dân. Nghĩ mà đau đầu, rồi một, sinh mạng người dân quê tôi.

Vấn đề đặt ra, trách nhiệm của chính phủ, xã hội là đâu? Tại sao vô trách nhiệm như vậy. Đất nước cũng như một gia đình, chính phủ phải là trụ cột, phải lo cho đời sống con dân của mình. Không làm được, thay cho những lời nói đẹp sáo rỗng, mời các vị đứng sang một bên, nhường chỗ cho người khác. Đảng cộng sản đã nghèo là hèn (làm sao mà từ hào được). Những tôi cho rằng các quan chức Việt nam không nghèo một chút nào, nhìn họ và con cái họ sinh hoạt thì rõ thôi. Có một ông đứng đầu một ngành của tỉnh PT (tôi xin giấu tên cho ông), có con du học tại Đức, khi ông sang Đức thăm con, ăn tiêu của cha con ông, nói bà mẹ từ người hay các nhà đại gia của Đức nhìn thấy cũng phải vái chào. Đây chỉ là lãnh đạo ngành, của một tỉnh nghèo.

Từ hào sao được, khi gần tám triệu người phần trăm người dân quê hương tôi sống bằng nông nghiệp, không có bao nhiêu máy móc, không có tiền học, mà cứ đổ tiền đã đóng thuế hàng năm cho nhà nước. Dân nông dân quê tôi cũng biết thất vọng vì một đất cho đô thị hóa một cách vô tội vạ, những sân golf, tennis của những ông từ bạn trẻ phú quý và các doanh nhân, những khu công

nghe p, nhà máy ch a đ y vì trùng, m m m ng c a ung th , đang h y di t s s ng trên quê tôi .

Ông Vũ Tr ng Ph ng có s ng l i , tôi b o đ m ông s vi t ti p nhân v t Xuân tóc đ . Các quan h dòng h , làng xóm cũng đang đ c cân đo đong đ m b ng ti n b c. Không hi u t i sao cán b VN đã không làm đ c vi c, thi u trách nhi m l i tham quy n c v đ n th . Nói ra l i b o v ch áo cho ng i xem l ng, ngay trong dòng h tôi cũng v y, sao mà nhi u ông làm cán b đ n th , ông nào cũng thích làm, máu làm. Đã lâu r i, nhân có m t đám gi trong h , có đ y đ các ông to bà n tham d , trong lúc kh t kh bia r u, tranh lu n v i m y ông em h , tôi tôi hăng lên, th t ra câu: Ch ng có cái ngh nào đ làm b ng ngh cán b lãnh đ o, ông nông dân cũng có th làm b tr ng đ c, vì có ông quái nào dám gánh trách nhi m đâu... Tôi ch a nói h t câu, m m trên t t c ánh m t d n v phía tôi, m t các bác ph ng ph ng:

- Cái th ng ăn nói hàm h , có im đi không.

T hào sao đ c, khi ng i dân quê tôi đã ph i xa h ng c u th c nh ng v n l nh n i tình ng i. Năm 1996, s quán Vi t Nam v n còn Bonn, Berlin ch có lãnh s quán. T n n v con cán b s quán m hàng bán báo, bán ph ngay phòng ch đã đ p b . Nh ng tính tr nh th ng, công quy n nh ki u xin cho c a cán b s quán v i con dân c a mình v n không có chi u h ng gi m. M t nhân viên ti p nh n h s c a lãnh s quán Berlin tên C ng, năm y ông kho ng ngoài ba ch c, m t lúc nào cũng đ nh gà ch i, ngón tay đeo hai ba lo i nh n vàng ch oé, c tay l ng li ng vòng b c, c đeo thêm dây chuy n vàng, ch m ra kh i áo m u m gà. G p ông, ng i ta c ng g p ông ch gi u có nào đó trong phim H ng Kông. Ông hét ông m ng xa x , nh ng ng i đ n n p đ n t , khi vi t sai hay thi u, ho c làm ph t ý ông . T bé đ n l n, t già đ n tr , t ng i h c nhi u, đ n k ít h c, ông ch i tu t tu n tu t, không kiêng n m t ai. Nhi u ng i y u bóng v a, đ a gi y t cho ông, hai tay c run c m c p. Có nhi u ý ki n ph n ánh v đ n c Vi t nam, nh ng ch ng ai làm gì đ c ông, vì b ông còn đ ng ch c to v t v b ngo i giao.

Cũng mùa đông năm y, tr i rét l m, ông kh t kh ng bia r u đầu đó v khuya, b trúng gió đ c lẫn đùng ra ch t. Nghe nói, bi t tin này, có nhi u ng i Vi t Đ c m r u ăn m ng. Ôi! Cái tình ng i Vi t n đ i x v i nhau nh th này sao? Bây gi s quán VN đã chuy n v Berlin, trông có v khang trang , nh ng không có ch đ xe cho khách, nh các c quan công quy n Đ c. Ch kh cho các bác c các thành ph khác đ n làm vi c, ch a quen đ ng tìm m i có ch đ xe. B ng đi cũng đ n g n ch c năm, tôi cũng không đ n s quán vì ch ng có công vi c gì. Lúc nào nh nhà quá, c n visa, đã có đ ch v mang đ n t n nhà. Năm ngoái, tôi có lên s quán l y cái gi y thôi qu c t ch c a bà v (có l v gi y t hành chính, Vi t Nam làm l m ch m ch p, r c r i nh t th gi i - th i gian t ngày n p đ n đ n khi nh n k t qu hành

Tôi đến phòng chờ vào đầu giờ sáng, mấy người đã đứng ngoài quầy tiếp phòng. Tôi đứng vào hàng sau ông tây, tay cầm tờ đơn xin visa du lịch. Nhìn lên, quầy có hai ô cửa, một nhân viên hỏi, một tiếp nhân viên. Phía hông bên trái có một cửa nhỏ, có dán biển báo -WC- (tức là nhà vệ sinh). Thỉnh thoảng lại thấy một nhân viên quán thờ đứng ra sau cánh cửa nhà vệ sinh, hai mắt đỏ đi đỏ lại tìm người, rồi vội gọi người người đi cùng, đang mấy lần khuyên chuyển. Họ cùng đi khuất vào sau cánh cửa nhà vệ sinh. Họ làm gì thế này, ban ngày ban mặt, hai ông kéo nhau vào nhà vệ sinh, (schwule), đứng cô chẳng? Tôi thoáng nghĩ vậy.

Ngay lúc đó tôi mang ý nghĩ này nói với nhân viên sếp quán khi nấy, ông ta nhìn tôi từ đầu đến chân, mặt hằm hằm, khinh khỉnh, có lẽ ông nghĩ tôi cũng như mấy người vì giận tôi hay đến nhờ cậy xin xỏ ông, mà dám có ý kiêu ngạo chẳng? Qua thói quen phong cách làm việc này, người có những suy nghĩ vô thức, trong sáng đến mấy, cũng phải nghĩ đến những người đi đầu khu vực tôi trong đó. Và đến bao giờ chúng ta mới hết xu hướng so sánh hoặc làm việc với các quan công quyền khác.

3 / 5

Tôi không cảm thấy thoải mái khi là người Việt

Tác Giả: Đ& Tr&ng

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 20:09

- Đó là tiền để chi, công chúng sang tiếng Việt ba bốn giờ thôi qu& c t&ch. (C& ba bốn giờ s& c& a v& tôi đ&u ghi b&ng tiếng Việt, ch& duy nh&t có gi&y b&o đ&m cho nh&p qu& c t&ch c&a Đ&c, in ng&n g&n trên m&t m&t gi&y ph&i đ&ch sang tiếng Việt, đánh máy, copy thành 3 b&n m&t kho&ng m& i l&m phút. Thành th&t mà nói dân ta nghèo, nh&t nh& th& gi&i, nh&ng ti&n l& phí cho các công s& đ&t nh&t th& gi&i).

- Tôi xem trên m&ng c&a b& ngo&i giao, ti&n l& phí cho thôi qu& c t&ch có 150usd, t&c h&n 100€ m&t chút, sao & đây nh&u g&n g&p đôi v&y?

Cô nhân viên không tr& l&i tôi, c&m h& chi&u đ&nh đi vào phía trong, tôi h&i ti&p:

- Ch& có th& cho tôi xin gi&y ch&ng nh&n h&y h& chi&u đ& c không?

Cô nhân viên không quay m&t lại, g&t:

- Anh này r&c r&i quá đ&y, chúng tôi thu, r&i chúng tôi s& h&y, không c&n gi&y ch&ng nh&n n&a.

N&m kh&u trên ô tô đánh m&t gi&c dài, ba r& i chi&u tôi lò dò quay tr& l&i s& quán. Lúc này, trong phòng ch&, đông nh&n nh&o nh& m&t cái ch& con. Th&nh tho&ng có m&y ông tr& đ&n sau, c& tr&u tu&t lên trên, không ch&u x&p hàng, làm cho m&y ông tây bà đ&m đ&ng sau l&c đ&u ngán ng&m. Đ&n 5 gi& chi&u, tôi cũng nh&n đ& c gi&y thôi qu& c t&ch, sau khi thanh toán đúng 185€. H&i xin cái hóa đ&n thanh toán ti&n, cô nhân viên tr& l&i tôi:

- Anh ch& đ&n năm gi& r& i m&i có, bây gi& không có con đ&u & đây, tôi Việt cho anh cái gi&y đã nh&n ti&n.

M&y ng& i đ&ng đ& i tôi hét toáng lên:

Tôi không cảm thấy tự hào khi là người Việt

Tác Giả: Đ& Tr&ng

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 20:09

- L& lên ông &i, hóa đ&n hóa t& cái con m& gì, ch& bao gi& m&i l&y đ&c, nhanh còn v&, nhà xa l&m.

Thu ti&n không có hóa đ&n ch&ng t&, không hi&u s& quán qu&n lý và vào s& sách nh& th& nào? Nh&ng đ&ng ti&n này có vào ngân kh& nhà n&&c hay l&i ch&y đi đâu? Báo chí trong n&&c m&y năm tr&&c đ&a tin B& ngo&i giao l&p qu& ngoài ngân sách, nghĩ đ&n c& th&y gai gai trong ng&&i.

Tôi vi&t đ&n đây mang cho ông b&n già đ&c, đ&c xong anh b&o:

- Chú vi&t ra nh& th& này, th& nào nhi&u ng&&i không hi&u l&i b&o anh em mình nói x&u đ&t n&&c.

T& lâu chúng ta có nh&ng quan ni&m ho&c nh&ng kh&u hi&u k& qu&c – yêu ch& đ& t&c là yêu n&&c- Yêu n&&c t&c là yêu ch& đ& - Phê phán, góp ý cho là nói x&u đ&t n&&c, nói x&u t& qu&c, n&ng n&a gán nghi&n cho cái cái t&i ph&n đ&ng. T&i sao chúng ta c& nh&p nh&ng l&n l&n khái ni&m T& qu&c và ch& đ& là m&t. T& qu&c, quê h&&ng ai mà ch&ng yêu, ch&ng th&&ng, ch&ng nh&, nh&ng yêu hay chán ghét ch& đ& l&i là chuy&n khác. Đ&t n&&c nghèo, dân trí th&p qu& th&t ch&ng có gì đ& đáng t& hào, khi ta mang quá kh& ra đ& che l&p.

Đ&c qu&c, 2-10-09.